

1

EEN GETUIGENIS VAN JOHN MARRANT

Ik, John Marrant, ben op 15 juni 1755 geboren in New York, een stad in Noord-Amerika. Het is mijn wens dat deze genadige handelingen van de Heere met mij uitgegeven worden, in de hoop dat ze nuttig mogen zijn voor anderen, dat ze de vreesachtigen zullen bemoedigen, de wankelende zielen zullen bevestigen en de harten van ware gelovigen zullen verlevendigen.

Mijn vader stierf toen ik niet veel ouder was dan vier jaar. Voor ik vijf jaar oud was, verhuisde mijn moeder van New York naar St. Augustine, dat ongeveer zeventhonderd mijl bij die stad vandaan ligt. Hier werd ik naar school gestuurd en leerde ik lezen en schrijven.

Nadat we er ongeveer achttien maanden verbleven hadden, vond men het nodig om naar de staat Georgia te verhuizen, waar we bleven wonen. Ik moest naar school blijven gaan tot ik elf jaar oud was. Door middel van deze vele verhuizingen sprak de Heere tot mij in mijn jonge jaren. Tenminste, als ik Hem maar verstaan had.

Hij zei: 'Wij hebben hier geen blijvende stad.'⁹ We verlieten Georgia en gingen naar Charles Town. Het was de bedoeling dat ik bij iemand een bepaald vak zou leren. Enige tijd na mijn verhuizing naar Charles Town maakte ik een wandeling. Ik liep langs een school waar ik mensen muziek hoorde maken en hoorde dansen. Dit vond ik heel erg mooi en ik wilde deze muziek heel graag leren spelen. Ik ging naar huis en vertelde mijn zus dat ik liever muziek wilde spelen dan een vak leren. Ze vertelde dat ze niets met mijn woorden kon, totdat ze mijn moeder gezegd had wat ik wilde en haar een brief had geschreven waarin ze melding maakte van mijn wensen. Toen mijn moeder de brief las, keurde ze mijn voornemen af. Ze kwam naar Charles Town om mijn plannen tegen te houden. Ze deed veel moeite om me over te halen het niet te doen, maar haar pogingen waren vruchteloos. Ongehoorzaamheid jegens God en mensen, die een van de vruchten van de zonde is, kwam als jonge bloemknoppen in mij openbaar. Toen ze zag dat ik erop gezet was en dat ik voorgenomen had niets anders te leren, gaf ze haar toestemming en ging ze met me mee naar de docent om over de best mogelijke prijs te onderhandelen. Hij stond erop dat ze hem twintig pond zou geven. Nadat er betaald was, spraken we af dat ik achttien maanden bij hem zou blijven. Mijn moeder zorgde ervoor dat ik tijdens die periode van al het nodige werd voorzien.

Op de eerste dag dat ik naar hem toe ging, drukte hij een viool in mijn hand, wat me veel plezier deed. Ik deed erg mijn best

---

9 Hebr. 13:14.

en leerde heel snel. Niet alleen het spelen ging snel, maar het dansen ook. In zes maanden was ik in staat om voor de hele school te spelen.

Ik was gewoon om tijdens de avonden, nadat de leerlingen weggestuurd werden, naar het midden van onze tuin te gaan waar enkele muzikanten om de zoveel tijd samenkwamen om de Franse hoorn te bespelen. Hier vorderde ik zó snel, dat ik in twaalf maanden tijd zowel de Franse hoorn als de viool goed kon spelen. Ik genoot achting van de heren en dames wier kinderen naar school gingen, maar ook van mijn meester. Dit opende een grote deur naar ijdelheid en ondeugd, want ik werd voor alle danspartijen en samenkomsten die in de stad werden gehouden uitgenodigd en de inwoners waren vol lof over mij. Ik had totaal geen gebrek, omdat ik zoveel geld had als ik maar kon krijgen. Mijn zus zag dat en zei: 'Jij hebt nu geen werk meer nodig.' Ik was nu dertien jaar oud en leefde voor vermaak en het indrinken van de ongerechtigheid als water. Ik was een slaaf van elke ondeugd die paste bij mijn aard en leeftijd. De overeengekomen tijd waarin ik voor mijn baas werkzaam zou zijn, was voorbij en hij probeerde me over te halen om bij hem te blijven. Hij bood me van alles aan, waaronder een geldbedrag, zodat ik maar niet weg zou gaan. Zijn verzoeken werkten niets uit. Ik stopte met werken voor hem en bezocht mijn moeder op het platteland. Ik verbleef twee maanden bij haar en leefde zonder God en zonder hoop in de wereld. Ook viste en jaagde ik op de sabbatdag. Ik was zo ongedurig als het water en keerde terug naar de stad, omdat ik wilde gaan werken. De man van mijn zus kwam dit te weten en zorgde voor iemand voor wie ik kon werken, op

voorwaarde dat ik een proefperiode van anderhalf jaar voor hem zou werken, waarna ik voor vast aangesteld zou worden als hij tevreden was.

En zo vertrok ik. Maar mij werd elke avond verzocht om op een bepaalde plek muziek te maken. Vaak werd het erg laat, waardoor ik de volgende dag niet in staat was om voor mijn baas te werken. Toch was ik een jaar en vier maanden op deze wijze werkzaam bij hem en was hij erg tevreden over mijn werk. Hij schreef een brief aan mijn moeder om naar de stad te komen, zodat ik voor vast aangesteld kon worden. Hoewel mijn moeder de zaak met haar eigen verstand in beraad nam, zouden de genadige doeleinden van God met betrekking tot een verloren gaande zondaar ontvouwd worden.

Op een avond werd ik op een heel ongewone wijze opgehaald om voor een paar heren te spelen. Dat wilde ik wel doen en ik ging naar hen toe om mijn belofte na te komen. Toen ik langs een vergaderlokaal kwam, zag ik vele lampen branden en grote groepen mensen naar binnen lopen. Ik vroeg wat dat te betekenen had en degene die met me meeliep, antwoordde dat een gestoorde man daar wat zou gaan rondschreeuwen.

Dit wekte mijn nieuwsgierigheid op en ik ging naar binnen om te horen waarover hij zou gaan schreeuwen. Hij probeerde me te overtuigen om niet naar binnen te gaan, maar tevergeefs. Toen zei hij: 'Als je één ding wilt doen, ga ik met je mee.' 'En wat moet ik doen?' vroeg ik. Hij antwoordde: 'Blaas op de Franse hoorn als je in hun midden bent.' Dat voorstel beviel me wel, maar ik zei dat ik bang was dat ik in elkaar geslagen zou worden als ik

hen zou storen. Hij beloofde me echter dat hij bij me zou blijven om me te verdedigen, dus besloot ik te gaan. We liepen naar het gebouw en slechts met moeite konden we binnenkomen. Ik duwde de mensen van me weg om ruimte te maken en de hoorn van mijn schouder af te halen om te blazen. Op dat moment noemde ds. Whitefield zijn tekst op. Hij keek rond en ik dacht dat hij me recht aankeek. Hij wees naar mij met zijn vinger en sprak de woorden: ‘Schik u, o Israël, om uw God te ontmoeten.’¹⁰ De Heere liet de woorden vergezellen met zo’n grote kracht, dat ik op de grond geworpen werd. Ik lag daar een halfuur lang sprakeloos en bewusteloos.

Toen ik een beetje bijkwam, zag ik dat twee mensen bij me stonden. Een vrouw gooide water in mijn gezicht en hield een snuifdoos onder mijn neus. Nadat ik weer meer bij mijn positieven was, voelde het alsof elk woord dat ik van de predikant gehoord had een bundel met zwaarden was die me doorstoken hadden. En wat me nog benauwder maakte, was dat ik dacht dat ik de duivel, overal waar ik keek, om me heen zag staan.

Vanwege de ellendige toestand van mijn geest was ik gedrongen om het uit te schreeuwen te midden van de gemeente. Dit beroerde hen en ze konden gaan noch staan. Daarom droegen ze me naar de consistorie. Daar bleef ik totdat de dienst voorbij was. Nadat de mensen weggegaan waren, kwam ds. Whitefield de consistorie binnen. Men vertelde hem over mijn toestand en hij liep meteen naar me toe. De eerste woorden die hij tegen me

---

¹⁰ Am. 4:12.

zei, waren: 'Jezus heeft je eindelijk te pakken gekregen.' Hij vroeg me waar ik woonde en nam zich voor om me de volgende dag op te zoeken. Hij zei echter dat hij me zelf niet op kon zoeken, omdat hem te binnen schoot dat hij de stad moest verlaten de komende morgen, maar hij zou een andere predikant sturen. Hij vroeg de anderen of ze me naar huis wilden brengen.

Nadat hij me gedag gezegd had, zag ik hem niet meer. Toen ik bij het huis van mijn zus aankwam, gedragen door twee mannen, werd ze ongerust nu ze mij in zo'n benauwde toestand aantrof.

Ze bracht me naar bed en liet een dokter halen, die onmiddellijk kwam. Hij keek me na, ging naar huis en gaf me een flesje met een elixer. Hij zei tegen mijn zus dat ze me er elke twee uur een lepel van moest geven, maar ik kon niets innemen van wat de dokter me voorschreef. Ik kon ook niet in bed blijven liggen. Dit maakte mijn zus heel bezorgd en ze riep uit: 'De jongen zal zeker sterven!' Ze liet twee andere dokters halen, maar ik kon geen enkel medicijn dat voorgeschreven werd, innemen. Nee, nee. Je kunt inderdaad wel zeggen: 'Een verslagen geest, wie zal dien opheffen?'¹¹ En wie kan zo'n geest dragen?

Ik bleef drie dagen in deze zielsbenauwdheid verkeren, zonder voedsel, alleen gebruikte ik zo nu en dan een beetje water. Op de vierde dag kwam de predikant die door ds. Whitefield gestuurd was, me opzoeken en hij ging naar boven. Toen hij de kamer binnenkwam, dacht ik dat hij mijn benauwdheid alleen maar veel groter zou maken. Hij wilde me een hand geven, maar ik

---

¹¹ Spr. 18:14.

Schik u, o Israël, om uw God te ontmoeten.

durfde hem mijn hand niet te geven. Hij drong erop aan dat ik zijn hand vast moest grijpen, maar toen ging ik bij hem uit de buurt. Ik stond aan de andere kant van het bed, maar ik was erg zwak en viel neer. Voordat ik ook maar overeind kon komen, kwam hij naar me toe en pakte hij mijn hand beet. Na een paar woorden gesproken te hebben, wenste hij te bidden.

Hij viel op zijn knieën en trok me ook naar beneden. Na een poosje in gebed te zijn geweest, stond hij op en vroeg hij me hoe het met me ging. Ik antwoordde: 'Veel slechter.'

'Kom, dan doen we dit oude werk opnieuw', zei hij, waarop we voor de tweede keer knielden. Nadat hij vurig gebeden had, stonden we weer op en zei hij weer: 'Hoe gaat het nu met je?' Ik antwoordde weer: 'Slechter, steeds slechter. Probeer je me te vermoorden?'

'Nee hoor', zei hij, 'je bent meer waard dan duizend dode mensen. Laat ons het oude werk weer oppakken.' En weer vielen we op onze knieën. Hij bleef lange tijd bidden en aan het einde van het gebed behaagde het de Heere me volkomen vrij te maken. Ik werd vervuld met vreugde en begon onmiddellijk de Heere te loven, mijn droefheid was veranderd in vrede, vreugde en liefde. De predikant zei: 'Hoe gaat het nu?' Ik antwoordde: 'Alles is goed. Alles is gelukkig.' Toen ging hij weer weg, maar daarna kwam hij me een tijdlang elke dag opzoeken. Tijdens de laatste keer zei hij: 'Maar hetgeen gij hebt, houdt dat, totdat Jezus Christus zal komen.'¹² Nu las ik heel veel in de Schrift. Mijn

---

¹² Vgl. Openb. 2:25.

baas liet regelmatig vragen hoe het met me ging en uiteindelijk kwam hij zelf naar me toe. Toen hij zag dat het goed met me ging, vroeg hij of ik niet meer bij hem wilde werken. Ik antwoordde van niet. Hij vroeg me wat daarvan de reden was, maar ik gaf geen antwoord, dus ging hij weer weg. Ik bleef ongeveer drie weken bij mijn zus. Tijdens deze drie weken verzocht ze me regelmatig viool voor haar te spelen, wat ik weigerde te doen. Toen zei ze dat ik gestoord was en dat zei ze ook tegen de burens. Alle mensen om ons heen spraken me tegen.

Na dit alles nam ik me voor om mijn moeder op te zoeken, die 84 mijl bij Charles Town vandaan woonde. De reis naar huis duurde twee dagen. Ik mocht op de weg veel gemeenschap met God ondervinden. Ook had ik onderweg gelegenheid om de genadige tussenkomsten van Zijn voorzienigheid op te merken. Op de derde dag kwam ik aan bij het huis van mijn moeder en werd ik hartelijk ontvangen.

Bij het avondeten ging ze zitten om te eten, maar zonder de Heere te vragen of Hij de maaltijd wilde zegenen. Hierom barstte ik in tranen uit. 'Wat is er aan de hand?' vroeg mijn moeder. Ik antwoordde: 'Ik huilde omdat we gingen zitten om het avondeten te gebruiken zonder te vragen of de Heere de maaltijd wil zegenen.' Ze was erg verrast en vroeg aan mij of ik om een zegen wilde vragen.

Ik bleef nog veertien dagen zonder lastiggevallen te worden. De Heere had medelijden met mij, want ik was nog maar een jonge soldaat. Echter, al spoedig begon satan mijn twee zussen en broer, die bij mijn moeder thuis woonden, op te hitsen. Ze

scholden me uit en gebruikten allerlei slechte namen. Hoe meer ze me vervolgden, hoe sterker ik werd in de genade. Uiteindelijk keerde ook mijn moeder zich tegen mij, en de burens ook. Er was geen vriend om me te helpen of met wie ik kon spreken. Dit liet me vurig bidden tot God. In deze omstandigheden (waarin ik de een na jongste was van ons gezin en slechts jong wat betreft christelijke beleving) kwam het zelfs zover dat ik verzocht werd een einde te maken aan mijn leven. Maar toen ik op een dag mijn Bijbel las, zag ik dat ik niet op de plek kon komen waar God was, wanneer ik een einde aan mijn leven zou maken. Ik trok me terug in de velden en ik bleef daar van de morgen tot de avond, om zodoende de vervolgers te vermijden.

Op een keer was ik twee dagen zonder voedsel in het veld, maar ik scheen een helderder inzicht te krijgen in de geestelijke, Goddelijke zaken. Niet lang hierna werd ik scherp beproefd. Ik redeneerde bij mezelf: 'Moet ik terugkeren naar mijn oude weg van zonde en ondeugd, of moet ik de Heere dienen en me aan Hem vastklampen?' Na het gebed tot God werd ik in mijn hart volkomen overtuigd dat – als ik terugkeerde naar mijn oude wegen – ik dan voor eeuwig zou omkomen. Hierop ging ik naar huis. Ik trof hen allen net zo verhard aan als tevoren, of zelfs nog erger. Iedereen zei dat ik gek was geworden. Ik had echter nog een zusje van negen jaar oud. Ze huilde gewoonlijk wanneer ze zag dat ze me vervolgden. Dit ging vijf weken en drie dagen zo voort en daarom dacht ik dat het voor mij maar beter was om te sterven dan te wonen bij zulke mensen. Op een morgen stond ik heel vroeg op om een beetje rust en afzondering te hebben. Ik ging naar het bos en bleef daar tot acht uur 's ochtends. Toen ik

weer terugkwam, zaten ze allemaal aan het ontbijt. Ik liep hun voorbij en ging zonder lastiggevallen te worden naar boven. Ik viel op mijn knieën voor de Heere en dankte Hem, waarna ik een klein zakbijbeltje en het gezangenboek van Isaac Watts pakte. Ik liep langs hen heen en ging naar buiten, zonder dat iemand van ons een woord gesproken had.

Na enige tijd in het veld te hebben doorgebracht, werd ik ervan overtuigd dat het beter was om helemaal van huis te gaan. Ik klom dus over de omheining, die ongeveer een halve mijl bij ons huis vandaan stond, en die de bewoonde en gecultiveerde delen van het land scheidde van de wildernis. Ik bleef de hele dag door de woestijn trekken zonder het minste verlangen om terug te keren. Omstreeks acht uur de volgende ochtend klom ik uit de boom en dankte ik God voor de ontfermingen in de nacht. Ik liep de hele dag door, nam mijn Bijbel uit mijn zak, las en wandelde enige tijd. Uiteindelijk ging ik vermoeid en bijna uitgeput ergens zitten. Na een poosje te hebben gerust, stond ik op om verder te gaan. Ik was echter nog geen honderd meter verdergelopen toen ik over iets struikelde en neerviel. Op de grond bad ik tot de Heere, dat Hij de wilde beesten zou willen bevelen mij te verslinden, zodat ik bij Hem zou zijn in heerlijkheid. Dat was op de derde en een deel van de vierde dag. Op de vierde dag, toen ik 's morgens uit mijn gebruikelijke verblijfplaats, een boom, klom en al die tijd niets te eten en slechts een klein beetje water te drinken had, was ik zo zwak dat ik halverwege de boom naar beneden tuimelde. Ik was niet in staat om mijzelf te ondersteunen. Anderhalf uur lag ik op mijn rug op de grond te bidden en te huilen. Daarna kreeg ik weer

wat kracht en probeerde ik rechtop te gaan staan om te lopen, maar ik kon het niet. Toen ging ik op handen en knieën staan, en kroop ik verder, totdat ik bij een omgevallen boom kwam, waar ik overheen wilde klimmen. Ik leunde er met mijn lichaam tegenaan en daar bad ik meer dan een uur of de Heere me tot Zich wilde nemen.

Ik genoot zo'n nabijheid met God, dat ik mezelf gewillig aan Zijn handen toevertrouwde. Na enige tijd dacht ik dat ik wel wat kracht had teruggekregen, dus ik ging over de boomstam heen zonder dat mijn handen en voeten de grond raakten. Maar terwijl ik zo aan het zwoegen was, viel ik neer aan de andere kant van de boom. Toen dacht ik dat de Heere mijn gebed nu wel zou verhoren, maar de tijd was nog niet aangebroken. Nadat ik er een poosje gelegen had, krabbelde ik overeind. Ik keek om me heen en zag in de verte een paar bosjes gras, ook wel Muhlenbergia genoemd. Ik voelde een sterk verlangen om die te pakken te krijgen. Hoewel ik overeind kwam, kon ik niet verder komen dan op mijn handen en knieën te staan, omdat ik zo zwak was. Op deze wijze bereikte ik het gras. Ik deed er op deze manier wel driekwartier over om twintig meter af te leggen. Toen ik bij het gras aankwam, was ik niet in staat om het uit de grond te trekken, dus beet ik het eraf als een paard, en bad ik de Heere of Hij het aan me wilde zegenen. Ik vond het de beste maaltijd die ik ooit in mijn leven had gehad. En dat denk ik nog steeds. Het was zo zoet. Ik dankte mijn God er hartelijk voor, waarna ik ongeveer een uur bleef liggen. Ik voelde dat ik erge dorst had en bad de Heere of Hij me van wat water wilde voorzien. Toen ik merkte dat ik wat aangesterkt was, stond ik

op. Ik wankelde van de ene boom naar de andere, tenminste, als ze dicht bij elkaar stonden, want anders was de loopafstand te lang voor mij.

Ik bleef enige tijd zo lopen, en toen ik uiteindelijk tussen twee bomen door liep, viel ik toevallig op een paar struiken. Tussen die struiken hingen een paar grote, holle bladeren die de dauw van de nacht hadden opgevangen, die laag tussen de struiken hingen, en waarvan het water niet was verdampt door de zonnestralen. Dit water viel op me toen ik naar beneden tuimelde en niet wist waar ik beland was. Ik dacht bijna dat de Heere me water uit de hemel had gegeven en dat ik het had verspild. Toen bad ik de Heere of Hij me dat wilde vergeven.

Wat zijn wij toch arme, ongelovige schepselen! En dat terwijl we er zeker van zijn dat de Heere in al onze behoeften zal voorzien. Meteen werd ik geleid naar een poel van zeer modderig water dat enkele wilde varkens kort daarvoor achtergelaten hadden. Ik knielde neer en vroeg de Heere of Hij het aan me wilde zegenen. Ik dronk modder en water door elkaar en voldaan bedankte ik de Heere en ging verheugd mijn weg. Deze dag kende een sterke afwisseling van behoeften en vervulling van behoeften, van gevaren en uitredingen. Negen dagen lang reisde ik verder, en voedde ik mezelf met gras. Ik wist niet waar ik naartoe ging, maar de Heere Jezus Christus was zeer nabij en dat troostte mij, door alles heen.

De volgende ochtend verliet ik mijn gebruikelijke verblijfplaats en dankte ik de Heere voor mijn bewaring gedurende de nacht. Al lezend en verder reizend, liep ik tussen twee beren door,

die ongeveer twintig meter bij elkaar verdaan stonden. Beide beren zaten daar en keken me aan, maar ik voelde geen vrees. Nadat ik hun gepasseerd was, liepen ze allebei dezelfde kant op zonder te grommen, of zelfs ook maar te laten merken dat ze gestoord werden. Ik liep weer verder en dankte God voor mijn ontsnapping. Hij had het wilde beest van het woud getemd, en het voor mij vriendelijk gemaakt. Ik stond op van mijn knieën en liep verder en zong ongeveer rond vijf uur 's middags lofzangen tot God. Ik was ongeveer 25 mijl van huis en wandelde dwars door de wildernis.

Toen ik hiermee bezig was en mediteerde over de goedheid van de Heere, stond er verderop een Indiaanse jager. Hij zag me en verborg zich achter een boom. Maar toen ik voorbijliep, kwam hij tevoorschijn en legde hij zijn handen op mijn borst. Dit verraste me wel even. Hij vroeg me waar ik naartoe ging. Ik antwoordde dat ik het niet wist, maar dat ik daarheen zou gaan waar het de Heere behaagde me te leiden. Hij had mij God horen loven voordat ik naar hem toe kwam, en vroeg me tegen Wie ik sprak. Ik zei tegen hem dat ik met mijn Heere Jezus sprak. Hij keek verbaasd en vroeg me waar Hij was, want hij had Hem daar niet gezien. Ik zei hem dat hij niet met lichamelijke ogen gezien kon worden. Na nog wat gepraat te hebben, drong hij erop aan om door hem thuisgebracht te worden, maar ik weigerde en voegde eraan toe dat ik liever zou sterven dan naar huis terugkeren. Hij vroeg me toen of ik wist hoever ik van huis was. Ik antwoordde: 'Dat weet ik niet.' 'Je bent 55,5 mijl van huis', zei hij. Verder vroeg hij me hoe ik in leven kon blijven. Ik zei dat ik ondersteund werd door de Heere. Ook vroeg hij me hoe ik sliep. Ik antwoordde dat

de Heere me elke nacht een bed verschaftte. Verder vroeg hij wat me beschermde tegen verscheuring door de wilde beesten. Ik antwoordde dat de Heere Jezus Christus me tegen die beesten beschermde.

Hij stond versteld en zei: 'Jij zegt dat de Heere Jezus Christus dit en dat doet, ja, dat Hij alles voor je doet. Hij moet wel een heel aardig Persoon zijn. Waar is Hij?' Ik antwoordde: 'Hij is hier aanwezig.' Hierop gaf hij me geen antwoord. Hij zei alleen nog: 'Ik ken jou, je moeder en je zus.' En na nog wat gepraat te hebben, kwam ik erachter dat hij hen inderdaad kende, omdat hij in de winter gewoon was huiden te verkopen in onze stad.

Dit verontrustte me en ik huilde uit vrees dat hij me met geweld naar huis zou brengen. Maar toen hij zag dat ik zo aangedaan was, zei hij dat hij me niet naar huis zou brengen als ik met hem mee zou gaan. Ik maakte daar bezwaar tegen, uit vrees dat hij me van mijn troost en gemeenschap met God zou beroven. Maar uiteindelijk stemde ik onder grote druk toe om mee te gaan.

Tien weken en drie dagen lang hielden we ons bezig met het doden van herten. Overdag stroopten we de huiden af, die we vervolgens aan de bomen lieten drogen totdat ze werden opgehaald. De verdedigingsmiddelen en beveiliging tegen nachtelijke vijanden namen altijd de avonden in beslag. We verzamelden een aantal grote struiken en plaatsten die ongeveer in de vorm van een cirkel. Ze kwamen dan aan het uiteinde weer bij elkaar en boden ons zowel groenbedekking als een afdoende beschutting tegen de nachtelijke dauw. Op de grond strooiden we wat mos dat we verzamelen konden, en dit vormde dan ons

bed. Aan de voorkant van onze tijdelijke logeerplek werd een vuur aangestoken dat de hele nacht opgestookt werd met verse brandstof. Om beurten slieden en waakten we. Dit was onze verdediging tegen de vreselijke dieren, wier glanzende ogen en enorme gebrul we regelmatig zagen en hoorden. Door middel van de nauwe omgang met de jager leerde ik de Indiaanse taal beter kennen. Dit heb ik, samen met de zoete gemeenschap die ik met God mocht genieten, later beschouwd als een voorbereiding op de grote beproeving die ik spoedig daarna moest doormaken.

Omdat het jachtseizoen ten einde was, verlieten we het bos en liepen in de richting van een grote Indiaanse stad, die behoorde tot het volk van de Cherokee. Daar aangekomen, zei ik tegen de jager: 'Ze zullen me niet binnenlaten.' Hij antwoordde me dat niemand me lastig zou vallen omdat hij bij mij was.

De stad was geheel omringd door een Indiaanse verdedigingswal en bij elke ingang stond een wacht. De jager passeerde een van deze wachters zonder lastiggevallen te worden, maar ik werd door de wacht tegengehouden en onderzocht. Ze vroegen me waar ik vandaan kwam en wat ik daar te zoeken had. Mijn metgezel uit het bos probeerde een goed woordje voor me te doen, maar dat werd hem niet toegestaan. Hij werd weggevoerd en ik heb hem niet meer gezien.

Ik werd nu omringd door ongeveer vijftig mannen en naar een van hun opperhoofden gedragen om door hem te worden ondervraagd. Toen ik voorgeleid werd, vroeg hij me wat ik daar te zoeken had. Ik vertelde hem dat ik daar met een jager die ik in het bos had ontmoet, was aangekomen. Hij antwoordde: 'Weet

je niet dat iedereen ter dood gebracht moet worden die hier komt zonder een betere reden op te geven om hier te komen dan jij opgeeft?’ Ik antwoordde dat ik dat niet wist. Toen hij merkte dat ik hem zo gemakkelijk in zijn eigen taal kon antwoorden, vroeg hij me waar ik dat geleerd had. Hierop gaf ik geen antwoord, maar barstte in tranen uit en riep mijn Heere Jezus aan.

Dit verwonderde hem. Hij leek zich om me te bekommeren en zei dat ik nog jong was. Hij vroeg me Wie mijn Heere Jezus was. Hierop gaf ik hem geen antwoord, maar ging door met bidden en huilen. Toen hij zich tot de officier richtte die bij hem stond, zei hij dat het hem speet, maar dat het nu eenmaal de wet was. En die wet mocht niet overtreden worden. Vervolgens werd bevel gegeven dat ik weggevoerd zou worden om in een gevangenis te worden geplaatst. Ze leidden me uit hun gerechtshof naar een lage, donkere plaats en dreven me erin. Het was er zeer somber en troosteloos. Ze vergrendelden de deur, en zetten er een wacht voor.

De rechter liet de beul komen en gaf hem bevel om me tijdens de middag van de volgende dag te executeren. De beul kwam om me dit bekend te maken, wat me heel gelukkig maakte. Het vooruitzicht op een spoedige dood deed me hopen op een spoedige bevrijding van het lichaam.

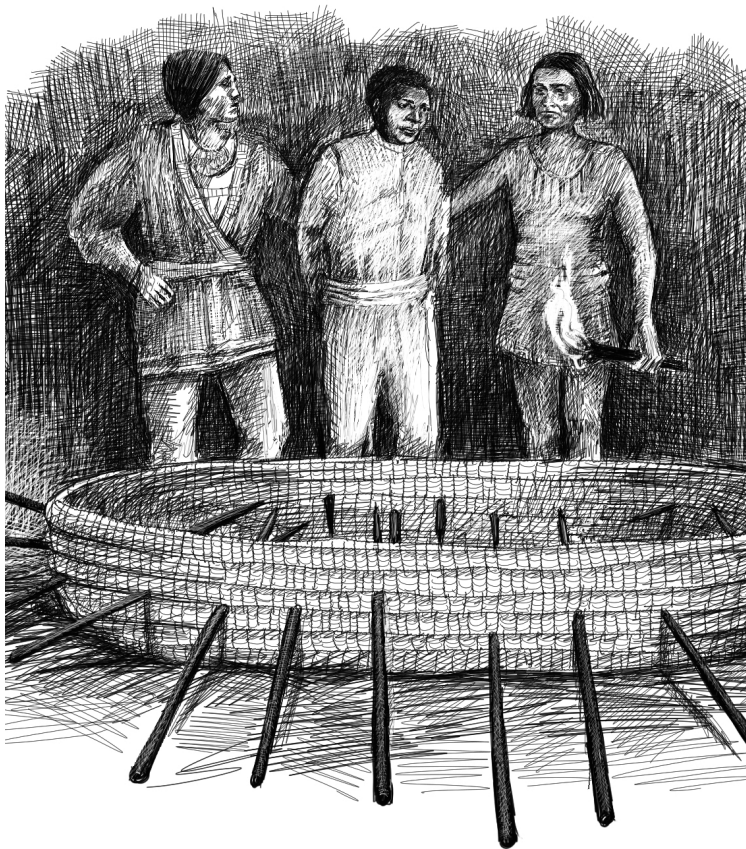
En werkelijk, deze gevangenis werd mijn kapel, want de Heere Jezus verliet me niet in deze grote nood. Hij was zeer nabij, zodat ik de hele nacht zonder ophouden doorging met Hem te prijzen en Zijn lof te bezingen. Toen de bewaker het gezang hoorde, zei hij tegen de beul dat er de hele nacht iemand bij me

in de gevangenis was geweest. Daarop kwam hij binnen met een grote lamp in zijn hand om te onderzoeken wie er bij me was.

Na niemand gevonden te hebben, draaide hij zich om en vroeg hij me wie er bij me was. Ik zei tegen hem dat het de Heere Jezus Christus was, maar hij gaf geen antwoord. Hij draaide zich om, ging naar buiten en deed de deur op slot.

Op het vastgestelde uur voor mijn terechtstelling werd ik naar buiten gebracht en naar de bestemde plaats geleid. Er was een groot aantal mensen aanwezig. De gehele weg die we moesten lopen, prees ik de Heere. Toen we op de plaats van bestemming aankwamen, begreep ik wat voor soort dood ik zou moeten sterven, maar God zij geloofd, niets van dat alles beroerde mij. De beul gaf me een mand van terpentijnhout, die vol zat met kleine stukjes die als spiesen dienden. Hij vertelde me dat ik moest worden uitgekleeft en in de mand moest worden gelegd. Deze scherpe pinnen zouden in mij worden gestoken, en vervolgens zou ik in brand worden gestoken. Als de pinnen dan tot aan mijn lichaam waren verbrand, moest ik op de andere kant worden gedraaid, om daar op dezelfde wijze te worden verbrand. Daarna zou ik door vier mannen worden meegenomen om in het vuur te worden gegooid, waarna de executie zou worden voltooid.

Ik barstte in tranen uit en vroeg wat ik had gedaan om zo'n wrede dood te verdienen. Hierop gaf hij me geen antwoord. Ik riep uit: 'Heere, als het Uw wil is dat het zo zal zijn – Uw wil geschiede.' Toen vroeg ik de beul of ik mocht bidden. 'Tot wie?' vroeg hij. Ik antwoordde: 'Tot de Heere, mijn God.' Dit verbaasde hem en hij vroeg me waar Hij dan was. Ik zei tegen

De pinnen zouden in mij worden gestoken, en vervolgens zou ik in brand worden gestoken.

hem dat Hij hier aanwezig was. Daarop gaf hij me toestemming om te bidden. Ik verzocht allen te doen zoals ik deed en viel op mijn knieën en zei tegen de Heere dat Hij de drie jongelingen in de vurige oven en Daniël uit de leeuwenkuil bevrijd had, en had nauwe gemeenschap met God. Geruime tijd bad ik in het Engels. Toen ik ongeveer op de helft van mijn gebed was, gaf de Heere een sterk verlangen in mijn gemoed om in de Indiaanse taal te spreken en in hun taal te bidden. Dat deed ik dan ook, en ik kreeg opmerkelijk veel vrijmoedigheid. Dit trof het volk op wonderlijke wijze. Eén ding was zeer bijzonder en laat op treffende wijze de kracht en genade van God zien. Ik geloof dat de beul zaligmakend tot God werd bekeerd. Hij stond op van zijn knieën, sloeg zijn armen om mijn middel en kon ongeveer vijf minuten niet spreken. De eerste woorden die hij kon uitbrengen waren: 'Niemand zal jou kwaad doen voordat je bij het opperhoofd bent geweest.'

Ik werd onmiddellijk weggevoerd. Ik moet bekennen dat ik geen woorden kon vinden om God te loven, toen we wegliepen en ik nadacht over de bevrijding die de Heere voor mij had bewerkt, en ik de lofzangen hoorde die de beul tot de Heere zong. Ik riep uit: 'Wat kan de Heere Jezus niet doen? En welke macht is gelijk aan de Zijne! Ik dank U voor wat voorbij is en ik vertrouw op U voor wat komen gaat. Ik zal zolang ik leven en adem heb Uw lof zingen met mijn zwakke tong. En als ik Uw lof hier niet kan zingen, dan hoop ik die te zingen voor Uw troon daarboven.' Zo zong ik met onuitsprekelijke vreugde twee verzen uit het gezangenboek van dr. Watts:

*Mijn God, Bron van al mijn vreugden,
Het Leven van al mijn genoegens,
Heerlijkheid van mijn beste dagen,
En Troost van mijn nachten!*

*Als U verschijnt in donkere tijden,
Dan is de zonsopgang begonnen;
U bent de Morgenster van mijn ziel,
U bent mijn opkomende Zon.¹³*

Toen we bij de deur van de rechter aankwamen, hield hij ons tegen. Hij vroeg de beul waarom hij me teruggebracht had. De man viel op zijn knieën en smeekte hem of hij me naar het opperhoofd zou mogen brengen. Dat werd toegestaan en ik ging verder, bewaakt door tweehonderd soldaten met pijl en boog. Nadat ik me door veel bochten gewrongen had, kwam ik in de voorkamer van het opperhoofd. Na enige tijd gewacht te hebben, liep hij naar de deur. Als eerste vroeg hij hoe ik daar gekomen was. Ik antwoordde dat ik met een jager gekomen was, die ik in het bos had ontmoet, en die me overgehaald had daarheen te komen. Toen vroeg hij me hoe oud ik was. ‘Nog geen vijftien’, zei ik. Hij vroeg hoe ik mezelf in leven gehouden had voordat

---

¹³ My God, the spring of all my joys,
The life of my delights,
The glory of my brightest days,
And comfort of my nights!

In darkest shades, if Thou appear,
My dawning is begun;
Thou art my soul's bright morning star,
And Thou my rising sun.

ik deze man ontmoette. Ik antwoordde: 'Door de Heere Jezus Christus.' Dit bracht hem een beetje in verwarring. Hij draaide zich om en vroeg me of Hij op dezelfde plek woonde als de plek waar ik vandaan kwam. Ik antwoordde: 'Ja, en hier ook.' Hij keek de kamer rond en zei dat hij Hem niet kon zien, maar ik zei tegen hem dat ik Hem voelde. De beul viel op zijn knieën om het opperhoofd te smeken. Hij vertelde dat hij dezelfde Heere gevoeld had.

Op dat ogenblik kwam de oudste dochter van het opperhoofd de kamer binnen, een vrouw van ongeveer negentien jaar oud. Ze ging aan zijn rechterhand staan. Ik had een Bijbel vast, die ze me uit handen nam. Nadat ze hem had opengeslagen, kuste ze hem, en scheen er heel blij mee te zijn. Toen ze hem weer in mijn hand had gelegd, vroeg het opperhoofd aan me wat dat was. Ik zei tegen hem dat de Naam van mijn God erin was opgetekend. Na verscheidene vragen te hebben gesteld, beval hij me de Bijbel te lezen, wat ik ook deed. Ik las in het bijzonder Jesaja 53, op de meest plechtige manier als ik maar kon. En ook hoofdstuk 26 van de Evangeliebeschrijving van Mattheüs. Toen ik de Naam van Jezus uitsprak, zag het opperhoofd welke bijzondere uitwerking dit op me had. Ik was klaar met lezen, en hij vroeg me waarom ik die Namen met zo veel eerbied las. Ik zei tegen hem: 'Dat doe ik omdat het Wezen, aan Wie die Namen toebehoorden, hemel en aarde, en ons beiden heeft gemaakt.' Dit ontkende hij. Ik wees naar de zon en vroeg hem wie de zon, de maan en de sterren had gemaakt en wie ze in hun orde had bewaard. Hij antwoordde dat er een man in hun stad was die ze gemaakt had. Ik deed mijn uiterste best om hem van het tegendeel te overtuigen.

Zijn dochter nam de Bijbel voor de tweede maal uit mijn hand. Ze opende deze en kuste het Boek opnieuw. Haar vader verzocht haar het Boek aan mij te geven, wat ze ook deed. Heel verdrietig zei ze dat het Boek niet tot haar wilde spreken. De beul viel toen op zijn knieën en smeekte het opperhoofd mij te laten bidden. Dit werd toegestaan. We gingen allen op onze knieën. En nu toonde de Heere Zijn glorierijke macht. Tijdens het gebed begonnen sommigen van hen te roepen, vooral de dochter van het opperhoofd en de man die me ter dood had zullen brengen. Ook verscheidene anderen schenen onder diepe overtuiging van zonde te zijn. Dit maakte het opperhoofd zeer boos. Hij noemde me een bezweerder, en beval dat ik in de gevangenis gegooid moest worden om de volgende ochtend terechtgesteld te worden.

Dit was genoeg om me met Jakob te laten denken: ‘Al deze dingen zijn tegen mij’,¹⁴ want ik werd weggesleept en met veel boosheid in de kerker geduwd. Maar God, Die Zijn volk nooit in de steek laat, was met mij. Ook al was ik zwak van lichaam, toch was ik sterk van geest: ‘De Heere werkt, en wie zal het keren?’¹⁵ De beul liep naar het opperhoofd en verzekerde hem, dat als hij me ter dood zou brengen, zijn dochter nooit meer beter zou worden. Ze lieten de dokters die middag en avond alles doen wat ze maar konden, maar lichamelijke middelen waren nutteloos.

’sMorgenskwam de beul naar me toe en zonder de gevangenisdeur te openen, riep hij me. Toen hij me hoorde antwoorden, zei hij:

---

¹⁴ Gen. 42:36.

¹⁵ Jes. 43:13.

‘Wees niet bang, de God Die jou gisteren heeft verlost, zal je vandaag ook verlossen.’ Dit vertroostte me heel erg, vooral toen ik merkte dat hij de Heere kon vertrouwen. Al snel nadat ik naar buiten was gebracht, dacht ik dat ik terechtgesteld zou worden, maar ze brachten me naar de kamer van het opperhoofd. Ik was heel zwak naar het lichaam, omdat ik twee dagen geen eten had gehad. Toen ik bij het opperhoofd kwam, zei hij woedend tegen me dat – als ik zijn dochter en die man niet gezond zou maken – ik dan zou worden neergelegd om voor zijn ogen in stukken gehakt te worden. Ik was niet bang, maar de Heere stelde mijn geloof wel zeer op de proef. De dochter van het opperhoofd en de andere persoon werden naar de buitenste kamer gebracht, en we gingen bidden. Echter, de hemel was gesloten voor mijn smeekbeden. Ik wendde me opnieuw tot de Heere, maar kreeg geen antwoord. Opnieuw riep ik en ik smeekte Hem. Hij antwoordde: ‘U geschiede gelijk gij wilt.’¹⁶ De Heere verscheen op een zeer glorieus wijze. Het opperhoofd zélf kwam onder overtuiging en de anderen werden in vrijheid gesteld. Er vond een grote verandering plaats onder het volk. Het huis van het opperhoofd werd Gods huis. De soldaten werden weggestuurd en de arme, veroordeelde gevangene had volkomen vrijheid, en werd behandeld als een vorst. Nu maakte de Heere al mijn vijanden tot mijn grote vrienden.

Ik verbleef negen weken in het paleis van het opperhoofd, terwijl ik God dag en nacht loofde. Op drie dagen na, bleef ik al die tijd binnen. Ik had me de gewoonten van dat land eigen gemaakt

---

¹⁶ Matth. 15:28.

en werd gekleed als het opperhoofd. Niets was te goed voor mij. Het opperhoofd deed, net als een kind, zijn gouden sieraden, ketting en armbanden af als ik er bezwaar tegen had, en legde ze weg. Hier leerde ik hun taal heel goed spreken.

Nu begon ik de neiging te voelen om verder te trekken, maar ik wilde niet naar huis terugkeren. Dit kwam het opperhoofd ter ore en hij zei dat hij bang was dat ik slecht behandeld zou worden door de naburige Indiaanse stammen. Om dat te voorkomen, zond hij vijftig mannen mee, alsook een aanbeveling voor het opperhoofd. Het volgende territorium dat we tegenkwamen, werd bevolkt door de Creek-Indianen, ongeveer zestig mijl verwijderd van de andere Indianen. Hier werd ik vriendelijk ontvangen, dankzij de invloed van het opperhoofd van wie ik afscheid had genomen. Ik verbleef er vijf weken.

Vervolgens bezocht ik de Catawar-Indianen, op ongeveer 55 mijl afstand van de anderen. Ten slotte begaf ik me onder de Housaw-Indianen, tachtig mijl van de laatstgenoemde stam verwijderd. Hier verbleef ik zeven weken. Deze volken hadden toen vrede met elkaar en ik reisde zonder gevaar door hun land, omdat de een me aanbeval bij de ander. Toen ze bedachten dat de blanken hen van de Amerikaanse kusten hadden verdreven, verenigden die eerste drie volken zich dikwijls om alle blanken in de afgelegen nederzettingen te vermoorden die ze maar te pakken konden krijgen, mannen, vrouwen en kinderen.

Ik had niet veel reden om te geloven dat deze volken zaligmakend overtuigd werden en daarom keerde ik terug naar het Cherokee-volk, waar ik acht weken over deed. Ik bleef zeven

weken en twee dagen bij mijn oude vrienden. Af en toe merkte ik dat mijn genegenheid voor mijn familie en mijn streek nog niet dood was. Ik voelde die soms zeer sterk naar boven komen. Uiteindelijk kreeg ik een niet te overwinnen verlangen om naar huis terug te keren. Het opperhoofd was er zeer op tegen, maar omdat hij dezelfde sterke liefde tot mijn streek voelde, stemde hij ermee in. Dit alles nadat we om Goddelijke leiding hadden gevraagd. Hij vergezelde me zestig mijl met 140 man. Ik ging driemaal voor in gebed, voordat we konden scheiden. Daarna zond hij veertig man die me honderd mijl vergezelden. Ik ging voor in gebed, en nam toen afscheid van hen en ging mijns weegs.

Ik moest nu nog zeventig mijl reizen om bij de meest afgelegen nederzettingen van de blanken te komen. Al spoedig werd ik weer omringd door wolven. Door dieren was ik genoodzaakt mijn oude onderkomen weer op te zoeken, waar ik blij mee was. Maar het duurde niet lang, want binnen twee dagen bereikte ik de nederzettingen, en op de derde dag kwam ik een huis tegen. Het was rond etenstijd. Toen ik bij de deur aankwam, zag de familie me. Ze schrokken en renden weg. Ik zat alleen te eten en at met veel smaak. Nadat ik God had gedankt, ging ik kijken wat er van het gezin terechtgekomen was. Ik kreeg het voor elkaar om een meisje te pakken te krijgen dat vanachter een schuur naar me zat te kijken. Ze viel flauw. Het duurde meer dan een uur voordat ze bijkwam. Het was negen uur voordat ik ze allemaal naar binnen kon krijgen, zo bang waren ze. Ik had me geheel naar de Indiaanse wijze gekleed. Huiden van wilde dieren vormden mijn kleding, mijn hoofd was op Indiaanse

Cherokee-Indianen.

wijze opgetooid met een lange hanger die over mijn rug liep, een sjerp om mijn middel, zonder broek, en een tomahawk¹⁷ aan mijn zijde. Na ongeveer twee dagen begonnen ze zich een beetje op hun gemak te voelen. Nadat ik drie of vier andere gezinnen had bezocht binnen een straal van zestien of twintig mijl, bracht ik hen bij elkaar om op de sabbatdagen samen te bidden. We kwamen met zo'n zeventien personen samen. Ik bleef zes weken bij hen, en ze waren erg verdrietig toen ik hen weer verliet. Ik was op dat moment 1200 mijl van huis. Onderweg kwam ik af en toe een huis tegen, waar ik gastvrij werd ontvangen. En als ik er geen tegenkwam, bood een boom me een vriendelijk onderdak en bescherming tegen de opdringerige beesten van het bos gedurende de nacht. De God van barmhartigheid en genade ondersteunde me op deze wijze gedurende acht dagen. Op de negende dag bereikte ik het huis van mijn oom.

De volgende bijzonderheden, die betrekking hebben op de wijze waarop ik aan mijn familie bekend werd gemaakt, zijn minder interessant. En toch zouden sommige lezers het weglaten ervan mij misschien kwalijk nemen. Ik zal het echter zo kort mogelijk houden. Ik vroeg mijn oom om onderdak, wat hij weigerde. Ik vroeg hoever de stad was. 'Driekwart mijl', zei hij. Mijn volgende vraag was: 'Kent u mevrouw Marrant en haar familie, en hoe gaat het met de kinderen?' Hij zei dat het goed met ze ging, maar dat één van hen onlangs vermist was. Toen ik dat hoorde, draaide ik me om en huilde. Hij herkende me niet, en nadat hij opnieuw weigerde me onderdak te verlenen, ging ik weg.

---

17 Indiaanse bijl.

Het was al donker toen ik in de stad aankwam. Ik klopte op de deur van het huis waar een van mijn oude schoolvrienden woonde. Hij kwam naar buiten en vroeg me wat ik hier deed. Ik wilde onderdak en dat werd me verleend.

Toen ik binnenkwam, werd ik niet herkend. Ik vroeg hem of hij mevrouw Marrant kende, en hoe het met haar gezin was. Hij zei dat hij net bij hen geweest was en dat ze allemaal in orde waren, maar dat een jonge jongen, met wie hij samen naar school ging, na het verlaten van de school naar Charles Town reisde om een vak te leren, maar krankzinnig weer thuiskwam. Hij zwierf rond in het bos en werd door wilde beesten in stukken gescheurd. Ik zei: 'Hoe weet je dat hij door wilde beesten gedood werd?' Hij antwoordde: 'Ik, zijn broer, oom, en nog anderen gingen drie dagen de bossen in om hem te zoeken, en troffen zijn verscheurde lichaam daar aan. We brachten het lichaam naar huis om het te begraven. Nu is de familie in rouw over hem.' Dit trof me heel erg en ik huilde. Toen hij dat zag, zei hij: 'Wat is er aan de hand?' Ik gaf geen antwoord.

Tijdens het avondeten begonnen ze te eten zonder een zegen te vragen. Ik zei er wat van. Dit trof de man zo, dat het, naar ik geloof, eindigde in een ware bekering. 'Hier is een wilde man', zei hij, 'hij is uit het bos gekomen om een getuige te zijn voor God, en om onze ondankbaarheid en ons stilzwijgen te berispen!' Na het avondeten bad ik en ging daarna naar bed.

Toen ik iets vóór zonsopgang opstond en naar mijn gewoonte de Heere loofde, was het gezin verbaasd. Ze stonden ook op. Ik bleef tot negen uur bij hen, waarna ik naar mijn moeders huis

ging in de volgende straat. Vanwege mijn bijzondere kleding werd ik overal nagestaard, maar niemand kende mij. Ik klopte op de deur van mijn moeders huis en mijn zus opende de deur. Ze schrok bij het zien van mij. Ik zei dat ik mevrouw Marrant graag wilde zien. Ik kreeg echter als antwoord dat ze zich niet lekker voelde en dat ik mijn zaken ook wel kon afhandelen met de persoon die aan de deur stond. Die persoon probeerde me ook buiten te sluiten, maar dat kon ik verhinderen. Mijn moeder werd geroepen, ik ging naar binnen en ging zitten, terwijl een menigte mensen rond de deur stond. Mijn moeder vroeg: 'Wat wilt u?' Ik antwoordde: 'Ik wilde u zien.' Ze was me daarvoor heel erkentelijk, maar herkende me niet. Ik vroeg: 'Hoe gaat het met uw kinderen en hoe is het met uw twee zonen?' Ze antwoordde dat haar dochters in goede gezondheid verkeerden. Van haar twee zonen was er een gezond, hij woonde bij haar. Maar toen ze over haar andere zoon begon, was ze niet in staat zich te bedwingen. Ze barstte in tranen uit en liep weg. Ik was overweldigd en huilde heel erg, maar niemand herkende mij. Dit was een ontroerend tafereel!

Tegen die tijd kwam mijn broer binnen. Hij vroeg wie ik was, en wat ik was. Mijn zus wist het niet. Ze begon zich ongemakkelijk te voelen bij mijn aanwezigheid. Daarom probeerden ze me het huis uit te krijgen. Dat hoorde ik en ik nam me voor geen heisa te maken. Mijn jongste zusje van elf jaar oud kwam van school met een boek onder haar arm. Ik zat in de kamer en toen ze de deur van de kamer voorbijliep, keek ze naar binnen en zag daar een vreemd persoon. Ze herkende me meteen toen ze me zag. Ze ging naar de keuken en vertelde de vrouw dat haar broer terug

was gekomen, maar ze werd niet geloofd. Daarna liep ze terug en al rennend door de kamer waar ik zat, maakte ze een buiging. Ze zei tegen mijn oudste zus in de kamer ernaast: 'Het is mijn broer!' Ze zeiden dat ze maar een dwaas meisje was en dreigden haar te slaan. Het kind huilde en bleef aanhouden. Ze liep huilend de trap op naar mijn moeder om het haar te vertellen, maar mijn moeder wilde haar niet geloven. Uiteindelijk zeiden ze tegen haar: 'Als hij je broer is, moet je hem een kus geven en vragen hoe het met hem gaat.' Ze rende naar me toe en omhelsde mij. Terwijl ze me aankeek, zei ze: 'Ben jij niet mijn broer John?' Ik zei van ja en huilde. Toen werd ik bekendgemaakt aan de hele familie, mijn vrienden en kennissen. Ze brachten me naar binnen en waren blij en verheugd. Zo werd de dode weer tot leven gebracht en zo werd het verlorene gevonden. Ik zal dit verhaal nu afsluiten en nog enkele voorvallen uit mijn leven vermelden, die gebeurden tot ik me aansloot bij de groep van mijn geëerde beschermvrouwe, de gravin van Huntingdon.

Ik bleef bij mijn familie tot het begin van de Amerikaanse Revolutie. Ik was gewoon naar het Woord van God te gaan luisteren, als er predikanten in de streek kwamen die het Evangelie predikten, ook al was dat nog steeds op aanzienlijke afstand. Daardoor maakte ik kennis met een paar arme mensen die God vreesden in Will's Town, Borough Town, Dorchester Town en andere plaatsen daar in de buurt. In die plaatsen kwamen we samen en hadden christelijke gemeenschap. Op hun verzoek ging ik dikwijls voor in gebed, en mocht ik in hun midden soms veel van de tegenwoordigheid van de Heere genieten. En toch, lezer, was mijn ziel in een verachterde staat

gekomen. Vergeet de vermaning van onze Heere niet: ‘En hetgeen Ik u zeg, dat zeg Ik allen: Waakt.’¹⁸

Rond deze tijd was ik ooggetuige van de opmerkelijke bekering van een kind van zevenenhalf jaar oud. Ze heette Mary Scott en ik zal haar hier vermelden in de hoop dat de Heere het tot nut en profijt van mijn jonge lezers zal gebruiken. Haar ouders woonden in het huis naast dat van mijn zus. Op een dag, toen ik terugkeerde van mijn werk en langs de school kwam waar ze les kreeg, zag ik de kinderen naar buiten komen. Ik stopte en keek of ik haar tussen de kinderen zag om haar aan mijn hand mee naar huis te nemen. Maar toen ik haar niet zag tussen degenen die naar buiten kwamen, ging ik ervan uit dat ze al vertrokken was en liep ik verder richting huis.

Toen ik langs de begraafplaats kwam die langs mijn route lag, zag ik haar druk van het ene graf naar het andere lopen. Ik ging naar haar toe en vroeg haar wat ze daar deed. Ze vertelde dat ze die ochtend tijdens de les in Openbaring 20 gelezen had: ‘En ik zag de doden, klein en groot, staande voor God.’ Ze was de graven aan het opmeten met het meetlint dat ze in haar hand hield om te kijken of er graven tussen zaten die zo klein waren als zijzelf. Ze had er zes gevonden die korter waren. ‘En wat dan nog?’ vroeg ik. ‘Ik zal sterven, meneer’, antwoordde ze.

Ik zei tegen haar dat ik dat wist, maar dat ik hoopte dat ze in leven zou blijven totdat ze een volwassen vrouw zou zijn. Maar ze bleef zeggen dat ze er méér naar verlangde om te sterven en

---

¹⁸ Mar. 13:37.

met Christus te zijn dan te blijven leven tot ze volwassen was. Toen pakte ik haar hand en nam haar met me mee naar huis. Hierna merkte men op dat ze altijd erg serieus en bedachtzaam was en die tekst leek altijd vers in haar geheugen te liggen. Ik was regelmatig bij haar wanneer ik in de stad was en op haar verzoek lazen en baden we vaak samen. Ze leek erg aangedaan. Daarna zag men haar nooit meer buitenspelen met andere kinderen, maar ze bracht haar vrijetijd door met bidden en lezen in Gods Woord.

Ongeveer vier maanden later werd ze ziek en bleef ze zo'n drie weken in haar kamer. Toen ze ziek werd, zei ze tegen me dat ze nooit meer levend beneden zou komen. Ik bezocht haar vaak tijdens haar ziekte en deed luchtig over wat ze zei over dat ze zo snel zou sterven. Maar in de laatste week van haar ziekte zei ze heel ernstig tegen mij: 'Meneer, vóór zaterdagavond zal ik sterven.'

De artsen bezochten haar, maar ze nam heel weinig (of geen) medicijnen in en leek erg kalm en berustte in Gods wil. Op vrijdagochtend, de dag waarop ze stierf, bezocht ik haar en vertelde haar dat ik hoopte dat ze niet zo snel zou sterven als ze beweerde. Maar ze zei dat ze zonder twijfel vóór zes uur die avond zou sterven. Rond vijf uur bezocht ik haar opnieuw. Ze zat toen in een stoel en las in haar Bijbel. Ze leek goed hersteld.

Nadat ik ongeveer een kwartier bij haar gezeten had, stond ze op en vroeg me of ik naar beneden wilde gaan en haar moeder naar boven wilde sturen met een schoon nachthemd. Dat deed ik, en toen ik na een tijdje weer naar boven ging, vond ik haar liggend

op het bed met haar ogen op de hemel gericht. Toen ze zich omdraaide en me zag, zei ze: ‘Meneer Marrant, ziet u die mooie stad en die mooie mensen, ziet u hoe ze blinken als goud? O, wat verlang ik ernaar om bij mijn Heere en Zijn verlost kinderen in de heerlijkheid te zijn!’

Vervolgens richtte ze zich tot haar ouders en haar twee zussen (die allemaal aanwezig waren omdat ze had gevraagd of ze geroepen konden worden). Ze schudde hun handen en nam afscheid van hen. Ze wenste dat ze niet om haar zouden treuren wanneer ze gestorven was, omdat ze naar die heerlijke plaats zou gaan waar God alle tranen van haar ogen zou wissen en ze God en het Lam voor eeuwig ‘Halleluja’ toe kon zingen en waar ze hen later hoopte te ontmoeten. Ze richtte zich tot mij en zei: ‘Vaarwel, en God zegene u.’ Toen ontsliep ze in Jezus’ armen. Achteraf bleek dit het moment te zijn waarop haar moeder bekeerd werd.

In die moeilijke tijden werd ik gedwongen om dienst te nemen aan boord van het oorlogsschip Scorpion als muzikant, omdat men hun verteld had dat ik muziek kon maken. Ik bleef zes jaar en elf maanden in dienst van Zijne Majesteit. Met schaamte beken ik dat er een betreurenswaardige gevoelloosheid over al mijn geestelijke vurigheid, leven en kracht kwam. Ik werd koud en dood. Mijn genadige God, mijn geliefde Vader in Zijn lieve Zoon, schudde me zo nu en dan wakker door middel van gevaren en uitreddingen.

Ik was aanwezig bij de belegering van Charleston en doorstond vele gevaren. Toen de stad werd ingenomen, zag mijn vroegere

koninklijke weldoener en bekeerling, het opperhoofd van de Cherokee-Indianen, me en herkende me. Samen met generaal Clinton¹⁹ kwam hij de stad in rijden. Hij steeg af van zijn paard en kwam naar me toe. Hij zei dat hij blij was om me te zien, en dat zijn dochter heel gelukkig was en er soms naar verlangde om het lichaam te verlaten.

Enige tijd daarna voer ik rond op de Amerikaanse zeeën. Ik kan het niet laten om melding te maken van een bijzondere uitredding uit het meest dreigende gevaar en hoe de Heere dit voor me gebruikte. We werden overvallen door een zware storm. Ik werd van boord gespoeld en toen weer teruggeworpen op het schip. Voor de tweede keer werd ik in de zee gestort en weer op het dek gegooid. Nu bond ik een touw om mijn middel als een beveiliging om niet opnieuw in de zee geworpen te worden.

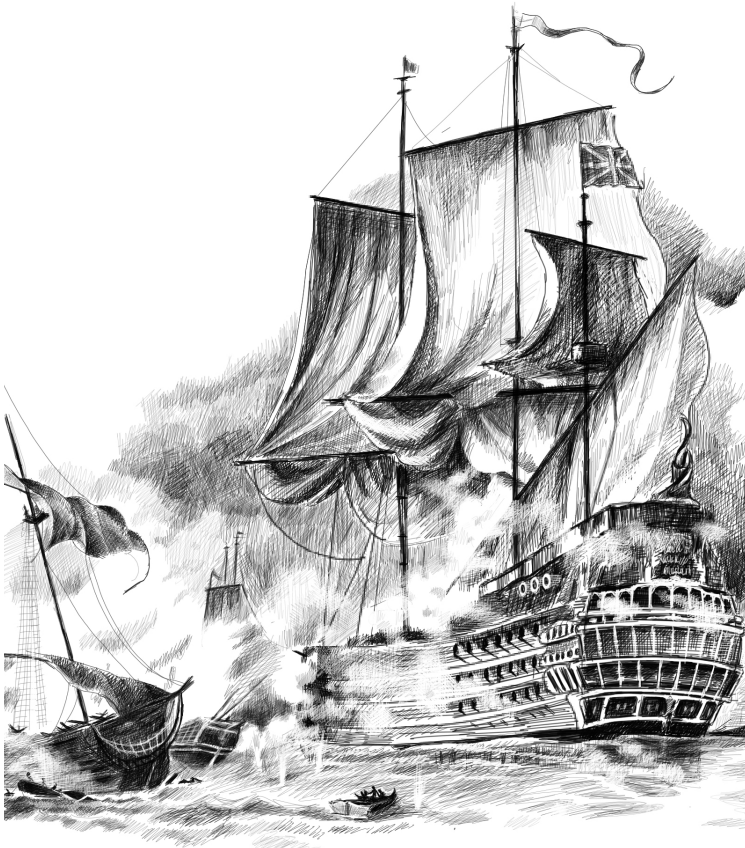
Maar helaas, ik vergat om het aan een deel van het schip vast te maken en werd voor de derde keer meegesleurd door de woeste golven. Toen ik in de zee lag, bleek het touw nutteloos en lastig te zijn. De derde keer was ik ongeveer acht minuten in de zee en de haaien kwamen in grote getalen om me heen zwemmen. Een ervan was enorm groot en had me gemakkelijk in één keer in zijn bek kunnen nemen. Hij zwom langs me heen en streek langs mijn zij. Ik riep daar ernstiger tot de Heere dan ik in lange tijd gedaan had. Hij, Die Jona's gebed verhoorde, verwierp ook dat van mij niet, want ik werd weer op het dek van het schip

---

19 Generaal Sir Henry Clinton (1730-1795), een Britse legerofficier en politicus die van 1772 tot 1795 in the House of Commons zitting nam. Hij was generaal tijdens de Amerikaanse Onafhankelijkheidsoorlog.

geworpen. Dit waren de middelen die de Heere gebruikte om me op te wekken. Ik maakte een nieuwe start. Ik nam deel aan de strijd met de Nederlanders bij de Doggersbank, aan boord van de Princess Amelia, die over 84 kanonnen beschikte. Velen van ons werden gedood of verwond. Het bloed stroomde over het dek. Zes mannen die bij hetzelfde kanon als ik gestationeerd waren, werden gedood en drie raakten gewond. Mijn hoofd en gezicht waren bedekt met het bloed en de hersenen van de gesneuvelden. Ik raakte gewond, maar bleef doorgaan tot een kwartier voor het eind van de strijd en ik voelde me de hele tijd opgewekt. Nadat ik drie maanden en zestien dagen in het ziekenhuis had gelegen, werd ik naar West-Indië gestuurd aan boord van een oorlogsschip. Na die zeeën rondgevaren te hebben, keerden we in een konvooi terug naar huis. Ik werd weer ziek vanwege mijn oude wonden en werd opgenomen in het ziekenhuis van Plymouth. Ik was er nog niet lang toen de arts zei dat hij dacht dat ik niet meer in staat zou zijn om het opperhoofd opnieuw te dienen. Daarom werd ik ontslagen en ging naar Londen, waar ik drie jaar lang bij een gerespecteerde en godvruchtige koopman woonde die me niet wilde laten gaan.

Tijdens deze periode zag ik mijn roeping tot het predikambt meer en duidelijker. Ik voelde bekommernis over het behoud van mijn landgenoten. Ik droeg ze onafgebroken in de armen van het gebed en geloof tot de troon van genade. Ik voelde een onophoudelijke droefheid in mijn hart om mijn broeders, om mijn bloedverwanten naar het vlees. Ik schreef een brief naar mijn broer, die me een antwoord stuurde waarin hij bad of er een aantal predikanten wilde komen om voor hen te preken. Hij

Ik nam deel aan de strijd met de Nederlanders bij de Doggersbank.

wenste dat ik het aan de predikant liet lezen onder wiens gehoor ik zat. Ik was gewoon om mijn gaven op maandagavonden tot gebed en vermaning te gebruiken en ik werd goedgekeurd en aangesteld in Bath. Toen de gravin de brief van mijn broer in Nova Scotia gezien had, meende ze dat de voorzienigheid me daarnaartoe riep. Naar die plek ben ik nu op weg, en ik verwacht over een paar dagen weg te varen.

Nu rest me alleen nog te smeken of al mijn lieve christelijke vrienden ernstig willen bidden dat ik daar veilig mag aankomen, nederig zal blijven, en trouw en succesvol zal zijn. Dat vreemden over Christus zullen mogen horen en naar Hem toe zullen vluchten. Dat Indiaanse stammen hun handen mogen uitstrekken tot God. Dat de zwarte naties wit gemaakt zullen worden in het bloed van het Lam. Dat grote menigten met een moeilijke taal en vreemde spraak de tale Kanaäns zullen mogen leren spreken en het lied van Mozes en van het Lam zullen zingen. En mogen we allen, in de verwachting van het heerlijke vooruitzicht, met brandende harten en gewillige tongen zingen: 'Halleluja, de koninkrijken van de wereld zijn de koninkrijken geworden van onze God en van Zijn Christus.'²⁰ Amen en amen.

Londen

Prescot Street, No. 60

18 juli 1785

---

²⁰ Vgl. Openb. 11:15.

Getuigenis

Londen, 16 augustus 1785

Dhr. John Marrant woonde ongeveer drie jaar bij ons. Dit deed hij met eerlijkheid en nuchterheid. Hij vreesde God en had al een verlangen om gered te worden voor hij bij ons kwam wonen. Dit liet hij ook zien toen hij bij ons woonde. Hij gebruikte ijverig de genademiddelen en toonde zijn barmhartigheid ten opzichte van de armen door hun geld en voedsel te geven, zelfs als hij zelf niets meer had. Hij verliet ons afgelopen april zonder enige onenigheid.

Dit is niets dan de waarheid.

(Ondertekend)

Katoenkoopman John Marsden

H. Marsden

Nr. 38 Dowgate-Hill